Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.07.2002, sp. zn. 29 Odo 841/2001, ECLI:CZ:NS:2002:29.ODO.841.2001.1

Číslo: 46/2003

Právní věta:

I. Z ustanovení § 14 odst. 1 a § 18 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 95/1945 Sb. vyplývá, že původní vlastníci akcií, které nebyly složeny do otevřené úschovy podle tohoto dekretu, pozbyli v důsledku propadnutí těchto akcií státu svá akcionářská práva.

II. Jestliže byly akcie složeny do otevřené úschovy podle § 14 odst. 1 dekretu, zůstala jejich majitelům zachována akcionářská práva s výjimkou již vzniklých majetkových práv (např. práva na již přiznanou dividendu).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.07.2002

Spisová značka: 29 Odo 841/2001

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Akciová společnost

Předpisy: § 18 odst. 1 předpisu č. 95/1945Sb.
§ 7 odst. 1 písm. b) předpisu č. 41/1953Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Napadeným usnesením ze dne 11. 9. 2001 potvrdil V r c h n í s o u d v Praze usnesení K r a j s k é h o o b c h o d n í h o s o u d u v Praze ze dne 5. 12. 2000, kterým tento soud zamítl návrh, jímž se navrhovatelé domáhali zmocnění ke svolání valné hromady M., a. s., v P. (dále jen „společnost“), a připustil dovolání pro otázku výkladu účinků ustanovení § 18 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 95/1945 Sb. (dále jen „dekret“) a § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 41/1953 Sb., na práva akcionářů.

V odůvodnění svého usnesení odvolací soud uvedl, že věc je třeba posuzovat podle obchodního zákoníku ve znění platném do 31. 12. 2000.

Navrhovatelé prokazují svoji aktivní legitimaci zápisy v knihách akcionářů týkajících se akcií na jméno a doložením listinných akcií na majitele. Listinné akcie na jméno v materiální podobě navrhovatelé doložit nemohou, protože jejich faktická existence a osud jim není znám. První

navrhovatel pouze uvedl, že JUDr. Š., který akcie nabyl se souhlasem valné hromady konané dne 26. 8. 1945, považoval za nebezpečné ponechávat si akcie na jméno, ukrýval je a posléze je odvezla státní bezpečnost.

Podle § 156 odst. 3 obch. zák. je práva spojená s akcií na jméno oprávněna ve vztahu ke společnosti vykonávat osoba uvedená v seznamu akcionářů, resp. její právní nástupci, pokud zákon nestanoví jinak. Zápisu do seznamu akcionářů nelze přičítat konstitutivní význam, je pouze završením úkonů při nabytí akcií. Je-li v seznamu akcionářů nadále veden ten, kdo akcionářem není, samotný zápis jeho akcionářská práva nezakládá.

Podle výpisu z obchodního rejstříku vznikla společnost dnem 5. 8. 1924, tedy za účinnosti všeobecného zákoníku obchodního č. 1 z roku 1863. Ani podle tehdejší právní úpravy (čl. 183 a čl. 223) neměl zápis do tzv. knihy akciové konstitutivní účinek, neboť převod akcií se „přihlásil u společnosti a poznamenal v knize akciové". Ustanovení všeobecného zákoníku obchodního o akciových společnostech byla zrušena až zákonem č. 243/1949 Sb.

V souvislosti s první měnovou reformou podle dekretu všechny cenné papíry, které byly na území Československé republiky a nebyly uloženy na jméno vlastníka v otevřené úschově u některé úschovny, musely být nejpozději do 15. 11. 1945 do takové úschovny složeny. Tyto cenné papíry a cenné papíry složené do úschovy již v den nabytí účinnosti dekretu musely být přihlášeny nejpozději do 31. 12. 1945 (§ 14 – 17 dekretu). Cenné papíry, které nebyly podle dekretu přihlášeny, propadly ve prospěch státu (§ 18 dekretu).

V projednávané věci navrhovatelé netvrdili, tím méně prokázali, že by akcie společnosti, jimiž prokazují svoji aktivní legitimaci, byly složeny do úschovy a přihlášeny podle dekretu. Naopak skutečnost, že navrhovatel A. má fakticky v držení akcie na majitele, nasvědčují tomu, že akcie do úschovy dány nebyly. Potom by akcie propadly státu a tehdejší akcionáři by tak pozbyli svých akcionářských práv – bez ohledu na jejich zápis v knize akcionářů.

I kdyby odvolací soud vycházel z předpokladu, že akcie společnosti byly přihlášeny v souladu s dekretem, potom by se na ně vztahovalo ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 41/1953 Sb. o (druhé) peněžní reformě, podle něhož se dnem 1. 6. 1953 ruší pohledávky a závazky z tuzemských cenných papírů v povinné úschově podle dekretu. Již Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 462/98 (uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 17, ročník 2000, pod číslem 2) dospěl k závěru, že tím dotčené akcie ztratily charakter cenného papíru.

Akcie představuje podíl akcionáře na společnosti. V projednávané věci se navrhovatelé pokoušejí o „oživení" společnosti, které byl znárodněn veškerý majetek. Zde je zcela odlišná situace od té, která je řešena ve shora uvedeném nálezu Ústavního soudu, jehož se navrhovatelé dovolávají. Ten vycházel z toho, že všechny akcie společnosti C., a. s., byly v souvislosti s první měnovou reformou složeny do nucené úschovy a že znárodnění uvedenou společnost postihlo jen v její knihtiskárenské části, zatímco nemovitosti, včetně L. d., znárodněny nebyly a byly ponechány společnosti C., a. s. Potom byla řešena otázka kontinuity akcionářských práv ve vztahu k tomuto majetku.

V případě společnosti byl podle zákona č. 123/1948 Sb. znárodněn veškerý majetek a vyhláškou ministra informací a osvěty č. 1076/1950 Ú. l. byla akciová společnost (po odečtení hotovosti 500 000 Kč, která byla začleněna do národního podniku ČZP) začleněna do národního podniku S., t. z. Otázkou znárodnění společnosti a jeho rozsahu se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97 (uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek sešitu 2 ročník 1999 pod číslem 9), v němž konstatoval, že byl znárodněn veškerý majetek společnosti a že soud je oprávněn zkoumat dopad tehdejších znárodňovacích správních aktů pouze z hlediska v úvahu přicházejících restitučních nároků podle zvláštních předpisů. Ve sporech vedených podle obecných

předpisů existenci těchto aktů pominout nelze (shodně i nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 1995, sp. zn. IV. ÚS 32/95 uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 4, ročník 1995, pod číslem 76). Při první variantě (tj. jestliže akcie nebyly ve smyslu dekretu složeny do úschovy a přihlášeny – přičemž navrhovatelé netvrdili ani neprokazovali opak) přešly akcie do vlastnictví státu. Navrhovatelé by tedy nebyli akcionáři a nebyli by v tomto řízení aktivně legitimováni.

Při druhé variantě (tj. jestliže akcie byly složeny do úschovy a přihlášeny, následně byl znárodněn majetek společnosti a nastaly účinky zákona č. 41/1953 Sb.) pozbyly akcie oba základní znaky, jimiž jsou charakterizovány (cenný papír a vazba na majetek společnosti). Akcie nebylo možno spojit s žádným majetkem společnosti a byť společnost nebyla vymazána z obchodního rejstříku, zůstala jako „holá společnost bez jakéhokoli majetku, který by tvořil její podstatu." O akciích a výkonu akcionářských práv s nimi spojených nelze za takové situace uvažovat. Ani v takovém případě by navrhovatelé nebyli v řízení aktivně legitimováni. Obě uvedené varianty tak vyústí ve stejný závěr, na kterém nic nemění ani zápis v knize akcionářů, ani faktické držení akcií na majitele. Proto odvolací soud neshledal naplnění předpokladů stanovených v § 181 odst. 3 obch. zák.

Proti usnesení odvolacího soudu podali navrhovatelé v otevřené lhůtě dovolání, a to z důvodu nesprávného právního posouzení (241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř.). V dovolání uvedli, že v § 18 odst. 1 dekretu se stanovilo, že cenné papíry, které nebyly přihlášeny podle jeho ustanovení, propadají ve prospěch státu, což znamená, že došlo k jejich vyvlastnění.

V předválečné literatuře nebyly nikdy vyslovovány pochybnosti o tom, že vztah majitele k cennému papíru je vlastnickým vztahem a lze na něj aplikovat obecnou úpravu vlastnického práva. Cenné papíry byly považovány za věc v právním slova smyslu. Pojem věc v právním slova smyslu upravoval § 285 ABGB tak, že „všechno, co od osoby je rozdílné a slouží k užívání lidí, sluje věc v právním slova smyslu." Tehdejší odborná literatura např. Rouček, Sedláček a Hermann-Otavský pokládala vlastníka cenného papíru za věřitele.

Vyvlastnění bylo v době platnosti dekretu upraveno v § 365 obecného zákoníku občanského (dále též jen „o. z. o.") a v § 109 Ústavy z roku 1920 (dále jen „Ústava"). Ustanovení § 109 odst. 2 Ústavy znělo: „Vyvlastnění je možné jen na základě zákona a za náhradu, pokud zákonem není nebo nebude stanoveno, že se náhrada dáti nemá." Ústava, jako vnitrostátní předpis nejvyšší síly, tak stanovila bezvýjimečné pravidlo, podle něhož bylo možno vyvlastňovat pouze na základě zákona. Zároveň připouštěla, aby zákon vyloučil náhradu za vyvlastnění, pokud se o ní vůbec nezmiňoval nebo naopak výslovně určoval, že se náhrada dáti nemá. Dovolatelé upozorňují na to, že dekret zákonem nebyl, jednalo se o právní předpis exekutivy.

Ustanovení § 365 o. z. o. určovalo, že „žádá-li toho obecné dobro, musí člen státu za přiměřené odškodnění i úplné vlastnictví věci odstoupiti." Toto ustanovení tedy vyžadovalo jako podmínky vyvlastnění veřejný zájem a přiměřené odškodnění. Jeho podmínky byly chápány jako obecné, zatímco řada dalších zákonů obsahovala zvláštní úpravu (např. vyvlastnění pro letiště a pod.). Vůči zvláštním úpravám bylo ustanovení § 365 o. z. o. subsidiární, nebylo-li zvláštní úpravy, uplatnilo se toto ustanovení přímo. Protože vyvlastnění cenných papírů nebylo v roce 1945 upraveno zákonem, ale pouze dekretem, vztahoval se na takové vyvlastnění § 365 o. z. o. se svými obligatorními obecnými podmínkami.

Přitom veřejným zájmem podle § 365 o. z. o. byl podle nauky tzv. veřejný zájem bezprostřední, kdy se vyvlastněním řešil střet zájmu soukromého se zájmem celku ve prospěch zájmu celku (viz Rouček, Sedláček: Komentář, díl II., str. 280). Takový bezprostřední veřejný zájem podle názoru dovolatelů při vyvlastnění – propadnutí cenných papírů podle dekretu v roce 1945 dán nebyl.

Druhou podmínkou vyvlastnění podle § 365 o. z. o. i podle Ústavy bylo poskytnutí přiměřené

náhrady. Výjimku z poskytnutí náhrady mohl podle Ústavy udělit pouze zvláštní zákon. Obecný zákoník občanský však takovým zvláštním zákonem nebyl. Předcházejícímu vlastníkovi akcií – JUDr. V. Š. – žádná náhrada poskytnuta nebyla a je obecně známo, že nebyla poskytována nikomu. Zároveň se nejednalo o konfiskaci (která není vyvlastněním), tj. o odnětí věci bez náhrady jako trestní opatření.

S uvedenými dvěma podmínkami souvisí podmínka třetí, totiž provedení tzv. expropriačního řízení, které bylo aktem veřejné správy a skládalo se ze dvou částí. V první se stanovilo, co se vyvlastňuje – toto řízení prováděly správní úřady. Ve druhé, náhradové části, se určovala výše náhrady a prováděly ji zpravidla soudy. Ani tato třetí podmínka splněna nabyla.

Nesplnění uvedených podmínek způsobilo podle dovolatelů neplatnost vyvlastnění – propadnutí akcií – podle dekretu a vlastnictví JUDr. V. Š. tak zůstalo nedotčeno. Dovolatelé jako následní vlastníci těchto akcií jsou jejich legitimními vlastníky se všemi právy a povinnostmi z toho vyplývajícími. Tím, že vyvlastnění cenných papírů nebylo provedeno platně, pozbývá na důležitosti skutečnost, zda tyto cenné papíry byly dány do úschovy podle dekretu či nikoli.

K účinkům ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 41/1953 Sb., které stanoví, že dnem 1. 6. 1953 se ruší pohledávky a závazky z tuzemských cenných papírů v povinné úschově podle dekretu, což podle odvolacího soudu znamená, že tímto dnem ztratily dotčené akcie charakter cenného papíru, dovolatelé uvádějí, že v odkazovaném nálezu Ústavního soudu se uvádí: „Zákon o (druhé) peněžní reformě č. 41/1953 Sb. pohledávky a závazky z tuzemských cenných papírů v povinné úschově dle vpředu označeného dekretu zrušil, čímž dotčené akcie ztratily charakter cenného papíru, zákon o vlastnictví k akciím jako k takovým mlčí.“

S akciemi jsou obecně spojena práva majetková i nemajetková. Majetkovým právem je např. právo na dividendu a nemajetkovým např. právo hlasovat na valné hromadě. Vlastník akcie tak může s akcií nakládat v celém rozsahu vlastnických oprávnění, akcie drží, užívá, požívá (v ideálním případě dividendy, tedy civilní plody) a disponuje jimi. Z právního hlediska je důležité, že vlastník může být všech výše uvedených oprávnění zbaven nebo mohou být omezena, jeho vlastnictví tím však není dotčeno. Zvláštností vlastnického práva je, že odpadnou-li existující omezení jednotlivých oprávnění vlastníka, tato oprávnění se vlastníkovi v původní šíři obnoví, aniž k tomu bylo z jeho strany třeba nějakého zvláštního nabývacího aktu. U cenných papírů uložených do povinné úschovy podle dekretu došlo pouze ke zrušení pohledávek a závazků z nich vyplývajících, nikoli ke zrušení vlastnického práva k nim. Vlastníci byli ze zákona zbaveni práva akcie užívat a požívat, nebyli však zbaveni dalších dvou oprávnění – držet je a disponovat jimi, ačkoliv tato oprávnění nemohli fakticky vykonávat, protože akcie neměli fyzicky u sebe.

Dovolatelé dále uvádějí, že právní kontinuita právní subjektivity společnosti nebyla od vzniku v roce 1924 ničím přerušena. Dovolatelé usilují o obnovení její (převážně vydavatelské) činnosti. S ohledem na zvláštní situaci společnosti, která byla nucena dlouhodobě pozastavit veškeré své aktivity, není vhodné ani účelné využívat při posuzování jejího postavení důsledně pozitivněprávní úpravu obsaženou v obchodním zákoníku, včetně ustanovení upravujících základní kapitál společnosti, se kterými chtějí navrhovatelé uvést společnost v soulad.

Základní kapitál obchodních společností má obecně několik funkcí. Slouží jako garance vůči věřitelům, jako měřítko zisku a ztráty a jako ukazatel účasti akcionáře na společnosti. V praktickém obchodním životě však první dvě funkce ustupují do pozadí. Protože společnost v důsledku absence hospodářské činnosti žádné věřitele ani dlužníky nemá, pozbývají první dvě funkce základního kapitálu významu a zásadní význam má pouze třetí funkce základního kapitálu. Dovolatelé jsou podle akcií, které mají ve vlastnictví, akcionáři, jejichž rozsah nemajetkových práv určený v poměru k základnímu kapitálu společnosti jim umožňuje žádat představenstvo o svolání mimořádné valné

hromady. K dostatečnému prokázání této skutečnosti stačí nahlédnout do obchodního rejstříku. Tato jediná funkce základního kapitálu společnosti je v otázce řízení o zmocnění svolat valnou hromadu rozhodující. Dovolatelé navrhují, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 7. 5. 2002 dovolatelé doplnili dovolání sdělením, že průzkumem archivního fondu společnosti zjistili, že všechny akcie JUDr. V. Š. byly odevzdány do úschovy a přihlášeny, což dokládá potvrzující dopis Živnostenské banky.

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17., zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1.1. 2001).

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř., není však důvodné. N e j v y š š í s o u d je proto zamítl.

Z odůvodnění:

Odvolací soud připustil dovolání pro otázku výkladu účinků ustanovení § 18 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 95/1945 Sb. a § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 41/1953 Sb., na práva akcionářů. Protože dovolatelé nepožádali o připuštění dovolání ve smyslu ustanovení § 239 odst. 2 o. s. ř., mohl se Nejvyšší soud zabývat pouze právními otázkami, ohledně kterých odvolací soud připustil dovolání.

K první posuzované právní otázce dovolací soud konstatuje, že není oprávněn přezkoumávat ústavnost dekretů prezidenta republiky k námitce dovolatelů o neústavnosti. Takové oprávnění přísluší podle ustanovení čl. 67 Ústavy České republiky pouze Ústavnímu soudu. Ústavní soud pak se opětovně ve svých nálezech zabýval důsledky vyvlastňovacích dekretů prezidenta republiky, přičemž uzavřel, že byly v době svého vydání nejen legálním, ale také legitimním aktem (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 1995 sp. zn. Pl. ÚS 14/94, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 3, ročník 1995 pod č. 14).

Z uvedeného nálezu vyplývá, že vzhledem k tomu, že dekret již splnil svůj účel a po dobu více než padesáti let již nezakládá právní vztahy a nemá tedy již nadále konstitutivní charakter, nelze již dnes za uvedené situace zkoumat jeho rozpor s ústavním zákonem, neboť takový postup by podle názoru Ústavního soudu zpochybnil princip právní jistoty, jenž je jednou ze základních náležitostí současných demokratických právních systémů.

V ustanovení § 14 odst. 1 a § 16 odst. 1 dekretu se stanoví, že všechny cenné papíry, které jsou na území Československé republiky a nejsou uloženy na jméno vlastníka v otevřené úschově u některé úschovny, musí být nejpozději do 15. 11. 1945 do takové úschovny složeny. Tyto cenné papíry a cenné papíry složené do otevřené úschovy již v den nabytí účinnosti dekretu, musí být přihlášeny nejpozději do 31. 12. 1945. V ustanovení § 18 odst. 1 dekretu se určuje, že cenné papíry, které nebyly takto přihlášeny, propadají ve prospěch státu. Z toho pak nelze než dovodit, že původní vlastníci těchto akcií v důsledku jejich propadnutí státu pozbyli svá akcionářská práva.

Ke druhé posuzované otázce uzavřel dovolací soud, že v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 41/1953 Sb. se určuje, že dnem 1. 6. 1953 se ruší pohledávky a závazky z tuzemských cenných papírů v povinné úschově podle dekretu. V uvedeném ustanovení (a ani v žádném jiném právním předpisu) se nestanoví, že by tím tyto cenné papíry ztratily charakter cenných papírů. Jestliže

Ústavní soud ve věci sp. zn. III. ÚS 462/98 v části I. svého rozhodnutí nadepsané „skutková stránka posuzované věci“ uvedl, že v důsledku dekretu ztratily akcie charakter cenných papírů, nelze toto konstatování považovat za právní závěr Ústavního soudu, ale pouze za závěr směřující ke zjištění skutkového stavu v projednávané věci. To ostatně vyplývá i z toho, že Ústavní soud citovaným rozhodnutím stěžovatelce přiznal práva vyplývající z vlastnictví akcií podrobených režimu dekretu.

Akcie je cenným papírem, se kterým jsou spojena práva jejího vlastníka jako akcionáře ve vztahu k akciové společnosti. Na rozdíl od některých jiných cenných papírů (např. dluhopisů) nejde pouze o práva majetková (závazky a pohledávky).

Podle ustanovení čl. 216 a násl. obecného zákoníku obchodního ze dne 17. 12. 1862 (dále též jen „obch. z.“) obsahovalo členské právo akcionářovo nárok na dividendu (čl. 216 obch. z.), nárok na účast na správě společenských záležitostí (čl. 224 obch. z.) a nárok na poměrný podíl z čistého jmění společnosti (čl. 245 obch. z.) – viz např. Arnošt Malovský Wenig: Příručka obchodního práva, str. 260.

Jestliže tedy ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zák. č. 41/1953 Sb. určuje, že dnem 1. 6. 1953 se ruší pohledávky a závazky z tuzemských cenných papírů v povinné úschově podle dekretu, znamená to pouze, že se majitelé akcií nemohli od uvedeného data domoci vyplacení dividendy, byť bylo již o její výplatě rozhodnuto, ani výplaty podílu na čistém jmění společnosti při jejím zrušení, byť jim na ně již vznikl nárok. Ostatní akcionářská práva však jim zůstala zachována a není proto důvodu dovozovat, že akcie přestaly být cenným papírem. Jakýkoli jiný výklad by nepřiměřeným způsobem rozšiřoval újmu způsobenou akcionářům zákonem č. 41/1953 Sb. Ke stejnému závěru zjevně dospěl i Ústavní soud, byť jej v rozhodovacích důvodech výslovně neformuloval, neboť uznal rozhodnutí jediného akcionáře majícího akcie zbavené práv podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zák. č. 41/1953 Sb. v působnosti valné hromady, za platné a přiznal tedy majiteli práva akcionáře. V tom směru tedy napadené usnesení odvolacího soudu neobstojí. Skutkové závěry odvolacího soudu však nedovolují zpochybnit správnost jeho závěru založeného na ustanovení § 18 odst. 1 dekretu.

V projednávané věci učinil odvolací soud skutkové zjištění, že navrhovatelé netvrdili, tím méně prokázali, že by akcie společnosti, jimiž prokazují svoji aktivní legitimaci, byly složeny do úschovy a přihlášeny podle dekretu. Naopak skutečnost, že navrhovatel A. má fakticky v držení akcie na majitele, nasvědčuje tomu, že akcie do úschovy dány nebyly. Potom nelze než uzavřít, že akcie propadly státu podle ustanovení § 18 odst. 1 dekretu. Na základě tohoto skutkového zjištění a shora uvedeného právního posouzení otázky důsledku ustanovení § 18 odst. 1 dekretu dovolací soud uzavřel, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné. Proto dovolání podle ustanovení § 243b odst. 1 o. s. ř. zamítl.

Pokud jde o sdělení dovolatelů, že dodatečně vyšly najevo důkazy, osvědčující, že skutková zjištění odvolacího soudu jsou nesprávná, nemohl k tomu dovolací soud přihlédnout (srov. ustanovení § 243a odst. 2, věta první, o. s. ř.). K takovým důkazům by bylo možno přihlížet pouze v rámci návrhu na povolení obnovy řízení nebo nového návrhu na zmocnění ke svolání valné hromady založeného na nové žádosti o její svolání. Ostatně, u dovolání přípustného dle § 239 o. s. ř. správnost odvolacího rozhodnutí skutkovými argumenty nelze zpochybnit (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1993, sp. zn. 7 Cdo 14/92 uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek sešitu 3 ročník 1994 pod číslem 34).